

af Skamfuldhed over, at denne fremmede Mand øjeblikkelig havde forstaaet og værdsat Per, medens hun, hans Forlovede, havde siddet herhjemme og paany forraadt ham i sine Tanker. — »Det tyvende Aarhundredes Menneske«. Ja, saaledes var det! Det var Ordet, der som en Lysflod spredte Taagerne om hans Billede; som forklarede de store Modsigelser i hans Væsen, dets Skrøbelighed og dets altbesejrende Vælde. Han var som det første, formløse Udkast til den kommende Gigantslægt, der endelig (som han havde skrevet) skulde tage Jorden i Besiddelse og enevældig omskabe Verden efter sit Behov, — en Slægt, opvokset i en stuelummer Atmosfære af smaaborgerlig Klejnmødighed og Overtro og Underkuelse og derfor selvraadig, ubændig og pietetsløs, uden Tro paa andre lykkebringende Magter end saadanne, der kunde faa et Staalhjul til at snurre. — »Det hjalp ikke at sukke.« Nej, nye Tider søgte nye Veje ud til det Lykkens Land, som Menneskene aldrig blev trætte af at haabe paa. Og — maaske havde Per virkelig Ret? Det nyttede jo dog ikke længer at nægte det: det nittende Aarhundredes Guldalderdrøm, dets skønne Tro paa at kunne opbygge et Retfærdighedsrige alene ved Aandens Myndighed og Ordets overtalende Magt — hvor var den blegnet!

Der fuldbyrdedes i den følgende Tid en fuld-